

EFTERTRYK

EFTERTANKE:

LEVENDE GUD - LEVENDE KIRKE

Af John Nielsen, generalsekretær

Tidligere i denne måned har vi fejret påske. Vi har fulgt Jesus ad lidelsens vej til korset og til graven. Og vi har glædet os over Jesu opstandelse påskemorgen.

Gud er død

Fra tid til anden debatteres det, om Jesus er død eller levende. Sådan har det altid været. I 1888 udtalte den tyske filosof Friederich Nietzsche at "Gud er død".

Samme år mødtes en gruppe mennesker i Nietzsches naboland mod nord. De proklamerede at "Jesus lever". De mødtes i trosfællesskaber i hjemmene. Trosfællesskaberne udviklede sig til menigheder, og menighederne dannede i fællesskab vores kirkesamfund.

Levende kirke

Det som begyndte i 1888, blev født ud af en vækkelse. Det engelske ord for vækkelse er revival, som dybest set betyder genoplivning. Noget som var dødt, var blevet vakt til live på ny. Ligesom Kristus blev genoprejst fra de døde, blev troen genopvakt i mange mennesker. En levende tro, som ikke byggede på filosofisk tankegang. Et møde med en levende Gud skabte levende menigheder,

som med stor iver talte om både Jesu død og hans opstandelse.

Opstandelsesvidner

De bibelske påskeberetninger indeholder fortællingen om Judas' svigt. Nogle uger senere kom Helligånden over apostlene, og verdenshistoriens første kirke blev til. Da mente apostlene, at der skulle findes en person til at erstatte Judas. Sammen skulle de lede den nye kirke fra Jerusalem og lige til verdens ende. Det kunne lyde som om, der var brug for en dygtig organisator. Men det var noget andet, de fandt vigtigere: En som sammen med dem kunne være vidne om Jesu opstandelse. Se Apostlens Gerninger 1.21-22. De søgte ikke efter en strategisk leder, men efter et opstandelsesvidne.

Eftertanke

Kirken blev fra sin begyndelse ledt af mennesker, der vidnede om Jesu opstandelse. Det gælder både den globale kirkes begyndelse og vores kirkesamfunds begyndelse. Hvad er vores vidnesbyrd i dag? Er det et vidnesbyrd om kirken og alt det gode, vi gør der? Eller er det et vidnesbyrd om Kristus, der brød dødens magt og dermed bringer håb ind i verden?

Er vi ligesom den første kirke en levende kirke, der består af opstandelsesvidner?

Eftertryk nr. 14, 135. årgang, april 2023. Udgives af Evangelisk Frikirke, Danmark. Bladet udkommer 10 gange om året.

Ansvarshavende: Landsledelsen v/ formand Brian Kjøller.

Redaktion: Peter Götz, John Nielsen og Brian Kjøller. Henvendelser til Peter Götz, peter@goetz.dk.

Grafisk design: Janie Conrad Riisager, kontor@bykirken.dk.

Sekretariatet: Borrevejlevej 26, 4000 Roskilde, sekretariat@evfri.dk - tlf. 40 16 21 31.

Forsidefoto: Tobias Nissen og Peter Götz besøger flygtningelejren med den nye leder Saw Khu Htoo til højre og Financial Secretary Lerlay Kler

AKTUELLE NYHEDER

VELKOMMEN TIL ÅRSMØDE

Lørdag den 13. maj holder Evangelisk Frikirke Danmark sit årsmøde i Bethaniakirken i Aalborg. Hver menighed sender et antal repræsentanter. Men alle andre, som er interesseret i menighedernes fælles arbejde, er velkomne. Det er tredje år i træk, at årsmødet ikke holdes på Sommerstævnet, men rundt omkring i landet. Efter at have været i Grindsted og København er turen kommet til det nordjyske. Vi håber derfor, at en del fra især de nordjyske menigheder vil tage turen til Aalborg. Dagen byder på fællesskab og indblik i, hvad der rører sig i kirkesamfundet. Kl. 09.30 serveres der kaffe og rundstykker. Selve mødet begynder kl. 10.00. Et af dagsordenens punkter er international mission. I år er der det særlige, at lederen af mediecenteret Fredens Stemme i Thailand er til stede og fortæller om arbejdet i løbet af formiddagen.

TILMELDING TIL SOMMERSTÆVNE ÅBEN

Sommerstævne 2023 bliver noget helt særligt. Udover som sædvanligt at have en række talere og undervisere på programmet, er der i år også flere muligheder for ekstraordinære musikalske oplevelser af vidt forskellige genrer. Men uanset hvad programmet byder på er ugen en enestående mulighed for at styrke fællesskabet i menigheden og lære nye at kende fra andre dele af landet. Læs alt om stævnet og tilmeld dig allerede nu på www.sommerstaevnet.dk

PROJEKTLEDER SØGES

Jakob Hyldgaard-Engel har valgt at afslutte sin tjeneste som leder af Familienetværket i Bethaniakirken i Aalborg. Kirken søger derfor en ny projektleder i en deltidsstilling på ti timer om ugen. Familienetværket er et samarbejde mellem kirken og Blå Kors. Gennem dette når kirken ud til en række familier, som ikke før havde sin gang i kirken. To gange om måneden inviteres der til Familienetværk, hvor man mødes omkring sociale aktiviteter, hygge, leg, mad og frivillig andagt. Omkring sig har projektlederen et team af cirka 30 frivillige medarbejdere. Er man interesseret i at vide mere om stillingen, kan man kontakte præst Camilla Westen eller menighedsrådsformand Poul Erik Jensen.

NY SEKRETARIATSLEDER

Simon Holtti har desværre valgt at opsige sin stilling som sekretariatsleder, idet han har fået andet arbejde. Gennem de seneste fem år har mange har nydt godt af Simon Holtti's viden, når han har brugt sine mange kompetencer til at rådgive menigheder, have overblik over økonomien, holde kontakt til kirkeministeriet i forbindelse med trossamfundsloven, samarbejde med landsledelsen med mere. En af Simons første opgaver var den store udfordring at lede flytningen af sekretariatet fra Odense til Lindborg. Simon vil blive savnet på vores sekretariat. Han stopper den 1. juni, og der skal derfor ansættes en anden i hans sted.

HVIS VI TALTE MERE SAMMEN

ville vi også drømme mere sammen

Det er de drømme, vi har i Evangelisk Frikirke DK, der er sammenhængskraften for fællesskabet

Det er så tydeligt, at vi hver især har en længsel efter mere af Guds Rige i vores fællesskaber og i Evangelisk Frikirke DK og at det er dét, der binder os sammen

Af Peter Götz

Det siger Ruth Cilwik fra Landsledelsen med henvisning til de mere end 100 drømmekort, som blev udfyldt på sommerstævnet 2022 – og til lederdagen i Aarhus i januar.

Vi mangler bare at tale mere med hinanden om dét, vi siger, vi er så begejstrede for, siger Ruth.

Vital

En fornyet samtale i menigheden om mål og midler samler og inspirerer. Det blev tydeligt i de menigheder, der gjorde brug af VITAL inspirationen.

Drømme og visioner bliver bekræftet, endda født, når man taler sammen, energien og lysten bliver vakt – og pludselig sker der noget, vi selv er forbavset over. Din Frikirke i Haderslev er et godt eksempel.

At se hinanden i øjnene

Der er to vigtige processer i en menighed. Den ene er at kunne fokusere på en opgave, der ligger fremme i horisonten og enes om at gå efter den. Den anden er at give sig tid til at se hinanden i øjnene, give sig tid til at lytte og finde ud af, at vi ofte inderst inde drømmer om det samme. Den sidstnævnte proces kommer først.

Den vigtige samtale

Samtalen har brug for at blive sat i gang og understøttet. Det er ikke gjort med fire menighedsmøder om året med en stram dagsorden. Når vores fællesskaber giver plads til at sætte ord på det, der binder os sammen – det, der gør, at vi føler os forbundet med hinanden – øges vores tilhørsforhold også.

Enhed og mangfoldighed

De mange drømmekort, der blev udfyldt på Sommerstævnet i 2022 havde en iøjnefaldende stor grad af samstemmighed og fælles ønske om at være et kirkefællesskab, der vokser i tro og med plads til at være dem, vi er.

Mange kort beskrev drømmen om Ev. Frikirke DK som et fællesskab fokuseret på Jesus, der i følgeskab med ham og i følgeskab med hinanden vokser i kærlighed og åndelig modenhed.

Hvordan

På lederdagen i Aarhus fik vi præsenteret en særdeles god model på at få sat samtalen i gang. To og to – og med en indlagt rotation – blev vi udfordret til at tale om vores drømme, om vigtigheden af dem, og om vi har været med til at virkeliggøre andres drøm.

Påstanden

Efter en sjov øvelse med at stille sig i en række, hvor man med sin placering skulle markere, hvor vigtig man anser det for at kunne drømme, blev vi præsenteret for dagens påstand: Det er de drømme, vi har i Ev. Frikirke DK, der er sammenhængskraften for fællesskabet.

Vigtige spørgsmål

Lederdag i Aarhus havde nogle vigtige spørgsmål, der kan omskrives og bruges i den lokale menighed

1. Hvorfor findes Evangelisk Frikirke Danmark?
2. Hvad skal der til for at vi sammen kan drømme for EFD's fremtid?
3. Er det vores struktur eller er det fællesskabet eller er det den kærlighed, vi har til hinanden, der gør drømme til virkelighed?
4. Kan en fælles drøm leve i den struktur og det fællesskab og den kærlighed vi har?
5. Hvad skal der til for at en fælles drøm bliver til virkelighed?

THAILAND

6 + 7
Thailand

*Kor ved dimissionsfesten på det
nye seminar i Phop Prah*

Var det en guddommelig indskydelse at
**FREDENS STEMME
BLEV FREMTIDENS
STEMME?**

Ingen vidste det – heller ikke det unge missionærpar, der kom til Thailand i 1963

Af Peter Götz

Ketty og Viggo Søgaard hed de, og da de startede op med at lære det vanskelige thailandske sprog, var det endnu ikke klart for dem, hvordan deres missionsindsats skulle forme sig.

Gamle radioer

Viggo havde været ansat som telegrafist i Den Kongelige Danske Marine og vidste mere om radioer og deres indretning end de fleste. Det var der hurtigt nogle, der fandt ud af. De kom med deres gamle apparater for at få dem repareret – og her midt i sprogstudier og tilpasning til et østerlandsk samfund groede den idé frem, at de gode nyheder måske ville nå allerlængst ud, hvis man tog radioen i brug.

Gudgiven og genial

Det blev begyndelsen til det radiostudie, der først blev indrettet i et folkevognsrugbrød og siden blev til det mediecenter med navnet *Voice of Peace*, der i dag står i Chiang Mai.

Her skabes der udsendelser, som millioner af thailændere hver dag har mulighed for at lytte til via radio og diverse sociale medier.

Da Søgaards i begyndelsen af 60'erne landede i Thailand, kunne ingen vide, at medieindustrien i de følgende årtier skulle få den indflydelse og taleret ind i menneskers liv, som den i dag har. Ingen kunne vide, at alle 50 år senere ville gå med deres telefon, radio og TV i lommen. Ideen, som Ketty og Viggo fik og forfulgte, var både gudgiven og genial.

Frugt

Årtiers arbejde med at fastholde og udvikle Fredens Stemmes produktioner har skabt utallige relationer. En af dem, som vi ofte taler om, er fængslerne i Nordøstthailand.

En anden er den opgave vi har fået i flygtningelejren i Mae La – og som nu også omfatter et teologisk seminar uden for lejren.

En tredje gren er det arbejde, vi siden slutningen af 90'erne har udført i Myanmar/Burma. Først via

Free Burma Rangers og nu – med hjælp fra Danida – støtte til genopbygning af små landsbysamfund. Dertil kommer, at vi med indsamlede midler i vores kirker og genbrugscentre yder hjælp til udsatte og voldsramte kvinder og piger.

Update

I marts 2023 var undertegnede i Thailand. Den sidste uge stødte Tobias Nissen til for at deltage i møder med medarbejdere fra KWEI i Yangon. Dernæst besøgte vi flygtningelejren i Mae La, som var en ny oplevelse for Tobias.

Den sidste del af ugen gik med undervisning/besøg på det nye seminar, Kawthoolei Theological Hope Seminar, der er et treårigt tilbud til bibelskoleelever, der gerne vil læse videre.

Seminaret er tilknyttet et universitet i Filippinerne, og de studerende kan her vælge mellem tre spor: Et klassisk treårigt teologistudie, et toårigt online studie for mennesker, der allerede er engageret i menighedstjeneste. Det følges af studerende fra mange steder i verden. Og endeligt et treårigt studie med titlen *Socio-Cultural Political Transformation*. Det sidste har en helt særlig appel til dem, der bare venter på at komme tilbage til Burma/Myanmar og skabe en demokratisk politisk plads til karenere såvel som alle andre folkegrupper.

Læs mere på www.khts.education

JEG GREB MULIGHEDEN FOR ET BEDRE LIV

Martine har den mest smittende latter, som hun helt automatisk bryder ud i, når Helligånden fylder hende

Fra samtale med Bent og Bodil Fodgaard, februar 2023

Vi er i INO-kirken i Ilulissat. Bent og Bodil Fodgaard er i Grønland for at deltage i kirkens årsmøde, og denne dag møder de ægteparret Jens og Martine Lundblad, der bor i byen. Jens er 54 år og uddannet smed. Martine er 49 år, og for tiden hjemmegående. De blev gift i 2008 og har henholdsvis to og fire børn fra deres tidligere ægteskaber. Her følger et udpluk af samtalen.

Jens og Martine fortæller, at noget af det svære, de tog med ind i ægteskabet, var traumatiske oplevelser fra deres tidligere liv. Fester, ballade, alkohol og stoffer fyldte rigeligt i fortiden, og nu søgte de noget nyt, en ny livsstil.

Guds kærlighed og nærvær

For fem år siden begyndte Martine at få kontakt til Ino kirken gennem en kusine. Hun oplevede Guds kærlighed og nærvær. En følelse hun aldrig tidligere havde oplevet. Martine har en smuk stemme, og nu mærkede hun, hvor meningsfuldt det var at synge lovsang til Gud.

Jens stod lidt på sidelinjen. Hans mor havde advaret ham mod Ino-kirken. Men han var ærligt talt lidt misundelig på fællesskabet. Han følte sig tiltrukket. Efter noget tid blev han 'mødt' gennem lovsang og forbøn.

I dette nærvær oplevede Jens Guds helbredende kraft. Mens han lærte Gud at kende, fik han gaven at kunne synge, spille og skrive lovsange til Gud. Han havde aldrig tidligere kunnet synge og spille. "Jeg greb muligheden for et bedre liv," som Jens udtrykker det. Jens oplever, at der er liv og helbredelse i fællesskabet, og har ikke fortrudt sit valg.

"Der har været op – og nedture i troen og i vores liv," fortæller Martine og Jens ærligt. "Men Jesus har rejst os op hver gang. Det kan være hårdt at falde og rejse sig op igen. Men vi ønsker begge at leve tæt på Jesus hver dag, så vi kan mærke hans åndedrag og holde os til den forandring, han har gjort i vores liv."

Ægteparret fortæller, at de læser i Bibelen for at blive klogere på Guds ord. "Der er stadig meget, vi ikke forstår, men vi øver os!"

De slutter samtalen med at fortælle, at deres drøm er: "at vi fortsætter med at udvikle os som kristne, at vi får et bedre liv og at vi er et forbillede for vores børn."

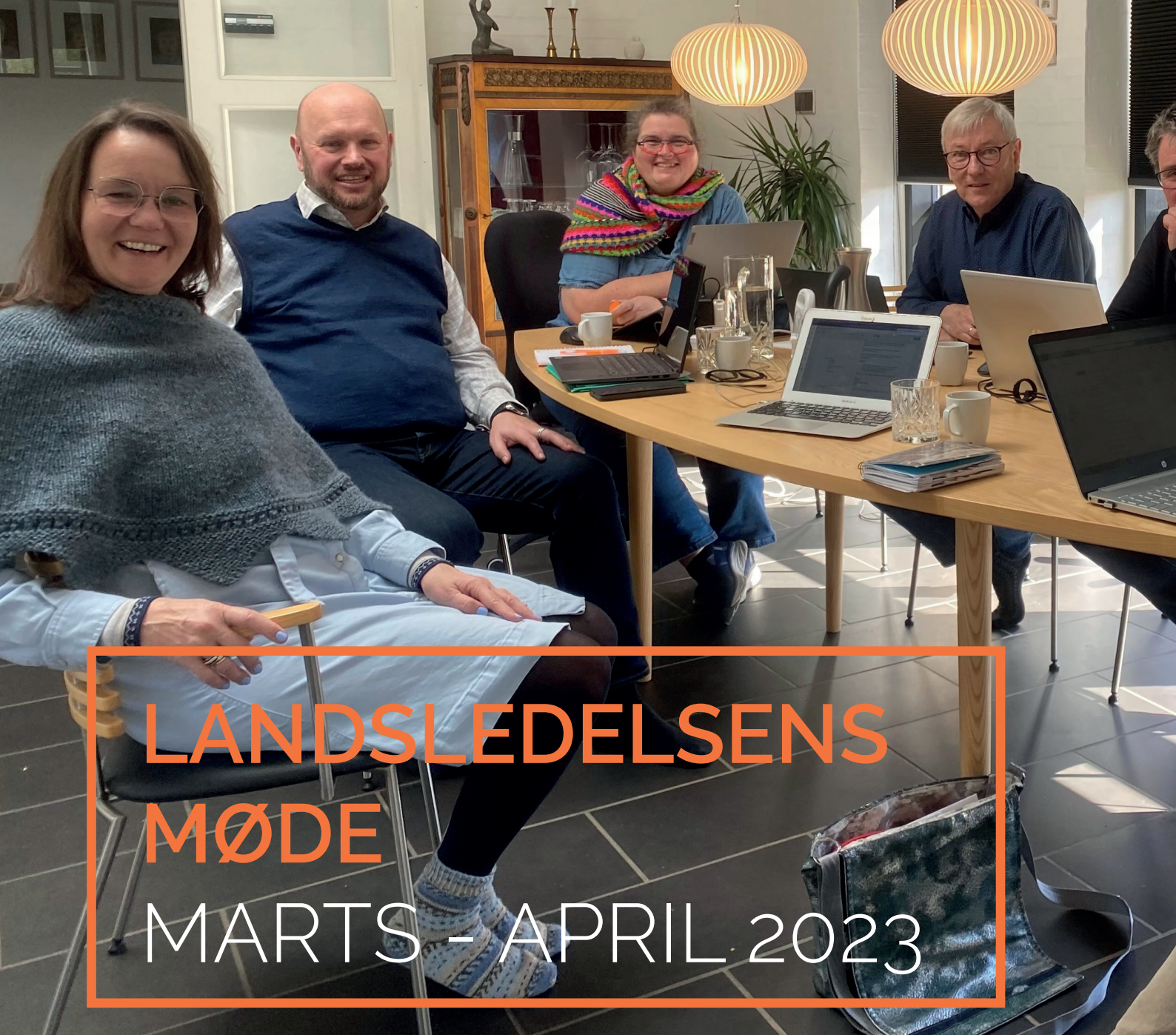

*Der har været op – og nedture
i troen og i vores liv, fortæller
Martine og Jens ærligt.*

*- Men Jesus har rejst os op hver
gang. Det kan være hårdt at falde
og rejse sig igen. Men vi ønsker
begge at leve tæt på Jesus hver dag,
så vi kan mærke hans åndedrag og
holde os til den forandring, han har
gjort i vores liv.*

Martine og Jens

LANDSLEDELSSENS MØDE MARTS - APRIL 2023

Denne gang var det Aarhus, som lagde kirke til Landsledelsens møde

Vi blev budt velkommen i Saralystkirken til tonerne af dejlig lovsang, da den afrikanske menighed var ved at øve til deres weekendarrangement.

At blive set

Vi mødes gerne først til fælles middagsmad og denne gang fik vi selskab af to medlemmer fra menighedsrådet. Det gav anledning til en

spændende samtale om, hvordan vi hver især har fundet vej ind i netop Evangelisk Frikirke Danmark. Interessant nok var det at høre, at det stærke fællesskab, hvor den enkelte bliver set, spillede en helt central rolle for flere af os. Det er altid dejligt at mødes med ledere rundt omkring i landet, når vi besøger de forskellige kirker.

Årsmødet i maj

På dagsordenen for vores møde denne gang var blandt andet planlægningen af årsmødet til maj. Der er altid mange ting, som skal på plads, og

Det ser ud som om de har det hyggeligt

denne gang var ingen undtagelse. Vi glæder os især over, at der er udsigt til, at landsledelsen igen bliver fuldtallig. Vi kiggede også ind i vores økonomi og må sande, at den økonomiske krise også påvirker vores fælles midler. Menighederne har ikke mulighed for at give så meget som tidligere, og det sætter en begrænsning for nogle af vores fælles aktiviteter. Vi har dog stadig økonomi til at fortsætte alle vores aktiviteter, og det betyder utrolig meget, især for vores venner i mission rundt omkring i verden. Vi ser frem til et spændende og godt årsmøde.

International mission

Et andet stort punkt på vores dagsorden var International Mission. Der sker så mange spændende ting rundt omkring, og vi glæder os over at se, at vores arbejde udvikler sig på mange forskellige måder. Med to missionssekretærer er der blevet overskud til at trække de enkelte feltudvalg lidt tættere på landsledelsen, og det betyder, at vi i højere grad end tidligere er med til at sætte retning for det arbejde, som vi er engageret i. Det er vores håb, at det på lidt længere sigt kan føre til, at vi engagerer os i nye aktiviteter og måske endda på nye felter.

Værdsat medarbejder skal videre

Vi har desværre modtaget en opsigelse fra sekretariatsleder Simon Holtti. Vi er utrolig glade for Simon og værdsætter den store indsats, som han gør på kontoret på Lindencborg og andre steder, hvor han træder til med en hjælpende hånd. Vi ønsker Simon god vind med det nye, han skal i gang med. Det betyder, at vi i den kommende tid må lave nogle ændringer på sekretariatet. Vi håber på forståelse. Simon bliver heldigvis til udgangen af maj, så vi har lidt tid at løbe på. Ud over at landsledelsen er et arbejdsfællesskab, så oplever jeg, at det også er et skønt og hjerteligt fællesskab at være en del af. Vi har det rigtig godt sammen, og vores store forskelligheder bliver vores styrke. Det er en fornøjelse at mødes, og vi finder tid til både alvor og latter. Vi har så meget at glæde os over.

*På Landsledelsens vegne
Af Rikke Obasi*

NÅR PARTNERSKAB BLIVER TIL SAMARBEJDE

Besøg på Father's Home fra Danmark - Thomas Baldur, Rikke Obasi og Tina Moelmer sammen med medarbejdere

Det kunne umiddelbart godt lyde som et tilbageslag, når man afslutter et partnerskab, men sådan er det ikke i dette tilfælde, der handler om relationen mellem Father's Home i Ghana og Evangelisk Frikirke Danmark. I 2002 indgik de et partnerskab om mission.

Af Rikke Obasi

I alle årene har vi været dybt engagerede i udviklingen af arbejdet i Takoradi, og vi har set det vokse fra et lille børnehjem med 12 børn til en stor og stærk organisation med cirka 100 børn, forskellige landbrugsproduktioner, programmer for unge studerende og mange andre aktiviteter. Omkring 400 børn har været igennem FHCM i løbet af årene, og der er knyttet mange bånd til lokalsamfund, kirker, virksomheder og andre organisationer i området. Det har ikke altid været let, men FHCM har klaret de udfordringer, som de har stået overfor undervejs og står i dag som en sund og stærk organisation i sin egen ret.

Stå på egne ben

Derfor var det naturligt at tage det næste skridt, at afslutte partnerskabet. Det betyder dog ikke,

Det er vemodigt at bryde et partnerskab, men det er også en stor glæde. Det betyder nemlig, at det, som vi har været med til at bygge op, nu er stærkt nok til at stå på egne ben.

at vi bryder relationen til vores venner i Ghana, for selv om de nu er klar til at drive FHCM uden vores deltagelse i organisationens styring og drift, så har de stadig brug for vores venskab og støtte. Vi har derfor erstattet partnerskabsaftalen med en samarbejdsaftale, som beskriver, hvordan vi fremover vil arbejde sammen om at hjælpe børn og unge i Ghana.

Det er vemodigt at bryde et partnerskab, og særligt for os, som har været med til at etablere det, men det er også en stor glæde. Det betyder nemlig, at

det, som vi har været med til at bygge op, nu er stærkt nok til at stå på egne ben. Lidt lige som det vemod man kan opleve, når ens voksne børn flytter hjemmefra. Det er en glæde at se, at de klarer sig, men det er måske også lidt tomt i huset, efter at deres læs er kørt.

Ny rolle for Ghanaudvalget

Vi takker Ghanaudvalget for det kæmpe arbejde, som de har gjort gennem årene. Uden deres indsats var vi ikke nået så langt. Nu forandres deres rolle en smule, men det ændrer ikke på den kærlighed og omsorg, som de bestandigt viser for børn og medarbejdere i Takoradi. Vi er stadig engageret i arbejdet på Father's Home, og det har vi ingen planer om at lave om på. Vi er bare gået ind i en ny fase og det med stor glæde. Vær fortsat med til at støtte Father's Home med forbøn og bidrag. Det har de brug for. Vær også med til at takke Gud for, at de nu kan stå på egne ben.

VI GJORDE DET JO IKKE UD AF ONDSKAB!

Men vi har gjort mennesker ondt

Af Gunni Bjørsted

Jeg var 21 år og bibelstudie-leder på en teenagelejr. Vi spillede fodbold og sketches, nød tanternes (det hed de altså dengang!) mad. Jeg underviste om, hvordan man blev frelst, vi delte vidnesbyrd, vi sang ved bålet, mens nogen blev kærester, og når vi bad til frelse med nogen, var vi glade og følte, at nu lykkedes vi.

Helvedes rædsler

Én af de sidste aftner holdt en af lederne en andagt, der udmalede Helvedes rædsler med ild og evig pine. Efter den andagt var der endnu flere, der ville "frelses". Noget i mig mærkede, at dette ikke var sundt og rigtigt, men mine betænkeligheder vakte ikke den store genlyd i lederteamet. For det var jo altafgørende, at "vi fik dem omvendt!"

Jeg må indrømme, at jeg rettede ind og tænkte, at det var nok mig, der var for sart. Det skal retfærdigvis også siges, at som jeg husker det, var det gode budskab, evangeliet om Jesus, det, der gennemgående var i fokus, og derfor var der mange deltagere, der fik noget godt ud af lejren. Og nogen havde en psyke, hvori skrækscenarierne ikke fandt indpas. Men: Nogen fik også sået en destruktiv skræk i sindet.

Dem møder jeg mange af (jeg har naturligvis ikke et konkret tal, men mange skriver om det; en del går i terapi for det). Ikke så få i vort land lever med denne destruktive skræk i sindet.

Nogen af dem er blevet i kirken – enten fordi de på trods af helvedes-skrækken alligevel oplever et ægte livssamfund med Jesus; eller fordi de dér er sikrest på ikke at være blandt de fortabte. Langt flere har droppet kirken; nogle i vrede, nogle i hovedrysten; nogle i smerte – og nogen med en dyb længsel efter at vende tilbage... nej ikke tilbage til det samme, men *hjem* til den Gud og Frelser, deres hjerte trænger til fællesskab med, og som de – sammen med skrækken og snæverheden – også fik skønne glimt af.

Detaljerede adfærds-regler

Sammen med skrækken blev der desuden præsenteret en hel del detaljerede leveregler, som også kunne være forkastelses-grund og årsag til, at Gud ikke ville kendes ved én.

Senere blev jeg præst, og igen husker jeg det sådan, at det gode budskab om Jesus var det vigtigste. Men jeg må også indrømme, at adfærdsregler for dit og dat fyldte virkelig meget. Adfærdsregler, som vi i frikirken - som nogle af de få - havde ordentligt styr på. Dem var jeg også med til at udbrede, og de havde stor magt i mit eget sind. Jeg opfattede det sådan, at for at være en ordentlig præst måtte jeg være totalt tydelig omkring, hvad der var rigtigt og forkert. Nogle af de unge smuttede; først mentalt, og senere helt konkret og fysisk. Det var vi kede af: de var "faldet fra", de havde "forladt vejen". Undertiden var følelsen

Jeg er sjældent i et selskab med venner på 60+ uden at vi kommer ind på snakken om alt det, vi ikke måtte som børn og unge, for så ville vi bedrøve Gud og meget nemt miste muligheden for at komme med, 'når Jesus en dag kom igen'. At sidde i biografen på den dag var helt sikkert det samme som at miste billetten til Himlen. Den glade, lyse, hjertevarme vækst og vandring med Jesus blev for mange af os i barne- og ungdomsårene overdøvet med du skal og du må ikke. Forældres opdragelse blev vævet sammen med såkaldte 'bibelske bud'.

Peter Götz

endda, at de "havde svigtet os." Så blev man lidt mopset på dem over, at de var medvirkende til, at vores kirke ikke voksede.

Grænsevogtere eller gartnere

I dag (hvor jeg stadigvæk er præst og har været det i 41 år) begynder jeg mere og mere at forstå, hvorfor mange har haft brug for at "forlade vejen" (altså vores definition af "vejen").

De var simpelthen nødt til det, hvis de skulle være tro mod sig selv og undgå indre forkrøbling. De var nødt til at komme ud i frisk luft og finde ud af, hvem de var, og hvordan de kunne leve deres liv på en frugtbar måde. De oplevede kirken mere som befolket af et rigtigheds-politi end som et opmuntrende og ærligt fællesskab, der respektfuldt og Jesus-centreret faciliterede plads til processer, spørgsmål og diversitet. Og dermed plads til på sin måde og i sit tempo at vokse i livssamfund med Jesus.

De oplevede os mere som grænsevogtere til Guds Rige, der definerede 'indenfor' og 'udenfor', end som Gudsrige-gartnere, der gav næring til gro-processerne i deres liv.

Vejspærringer for menneskers trosvandring

Jeg mener ret og slet, at vi undertiden med vores meget bestemte definitioner af "rigtigt" og "forkert" har lavet vejspærringer for menneskers ægte trosvandring. Og når det så er iblandet advarsler om forkastelse og straf og et tidsubegrænset brændende helvede, bliver det hele virkelig voldsomt og ødelæggende.

Men er der da ikke noget, der er godt, og noget, der er skidt? Jo, det er der i allerhøjeste grad, og det er dét, vi finder ud af i fællesskabet med Jesus. Han leder ind i livsstils-ændringer, der i virkeligheden er langt mere dybtgående og radikale end det, der står i nogle bestemte punkter i vores traditions adfærds-katalog. Det handler om intet mindre end efterfølgelse af Jesus - som ikke bygger på frygt for at blive sat udenfor, men er en respons på, hvem Jesus er og har gjort for verden. En efterfølgelse, der udspringer af livssamfund med ham.

Træffe vores valg i Jesus-belysning

Det er dette ærlige livssamfund med Jesus, der er kilden til al sund og helhjertet kristendom. Det er ud fra dét, at der falder lys over, hvad der er livgivende vejvalg og prioriteringer i vores liv, og hvad der er destruktive og drænende. Målet med vores etiske vejledning må være at "læse" vores liv, vores valg og vores prioriteringer i dette lys. Så vi formes til at leve til Guds ære, til gavn for vores omverden og i overensstemmelse med, hvem Gud har skabt os til at være.

Hvorfor synes jeg så, det giver mening at kritisere "gamle dage" helvedes-forkyndelse og detaljerede moral-kataloger? Kan vi ikke bare lade det ligge?

Joh, og vi skal heller ikke til at dyrke kritikken voldsomt, men problemet er, at frygten stadigvæk ligger og skvulper i manges sind og producerer skepsis og en vis vagtsomhed i forhold til tro, kirke og discipelskab. Og denne vagtsomhed spænder ofte ben for en frugtbar samtale om efterfølgelse – herunder også etik (som vi virkelig trænger til at tale med hinanden om; ikke for at dømme hinanden inde eller ude, men for ærligt og seriøst at styrke hinanden til at følge Jesus Kristus i vores tid). Jeg mærker fortsat selv en udpræget fummelfingrethed med hensyn til at facilitere sådanne frugtbare samtaler, hvor vi tillidsfulde og lærevillige læser Bibelen, deler erfaringer, diskuterer, stiller spørgsmål og beder for hinanden. Jeg drømmer om her i min tjenestes efterår at nå at opleve mere af dét. Så vi helt seriøst gør mennesker *godt* og ikke *ondt*.

Artiklen, som Gunni Bjørsted har skrevet, kalder til refleksion og gerne også debat. Er hans anliggende længe overstået, eller slider vi stadig med en nedarvet frygt for at ende dér, hvor der er varmere end i de varme lande, hvis vi gør det forkerte eller tror det forkerte – eller ikke 'overgiver os til Jesus' på den måde, som vores tradition foreskriver? Har vi evt. den frygt for vores børn og mange andre, der i årenes løb trådte ud af vores menigheder og valgte at formulere deres tro på en anden måde?

Skriv gerne til EFTERTRYK – peter@goetz.dk – og lad os høre din mening.